

Сьомим етапом є мінімізація негативних наслідків суїцидальної поведінки. Дана форма профілактики направлена на те щоб попередити повторне виникнення суїцидальної поведінки.

Підсумовуючи вище зазначене, можна сказати, що проблематика соціальної профілактики суїцидальної поведінки серед підлітків, є досить складною і актуальною темою, так як в даний час, в нашій країні почали збільшуватися спроби підлітків покінчити життя самогубством, в зв'язку з виникненням в соціальних мережах, груп смерті.

Ми вважаємо, що на сьогоднішній день, до цієї проблематики потрібно поставитися з особливою увагою. Також важливо зрозуміти, що підлітковий суїцид складніше, ніж може здатися на перший погляд. Самогубство дітей і підлітків найчастіше є наслідком того що, їх «крик про допомогу» не був почутий вчасно і в подальшому призвів до скоєння суїциду. Також самогубство є вчинком, за допомогою якого підліток намагається привернути до себе увагу. Тому можна зробити такий висновок, що профілактика суїцидальної поведінки серед підлітків потребує уваги, як зі сторони держави так і зі сторони всього суспільства, тому що тільки об'єднавши зусилля, можна побороти прояви суїцидальної поведінки, і в подальшому зберегти багато життів.

Література:

1. ВООЗ Всесвітній день запобігання самогубствам; [Електронний ресурс]: Режим доступу: <https://vidomosti-ua.com/news/14813>
2. Ефремов В. С. Основы суицидологии / В. С. Ефремов – СПб.: Диалект. 2004. – 480 с.
3. Корисні поради онлайн журнал; [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://nauka/4098-pdltkoviy-suyicid-prichini-metodi-proflaktiki.html>
4. Культурно-історичний календар України; [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://beyond.ua/vsesvitniy-den-zapobigannya-samogubstvam>
5. Малкина-Пых И.Г. Экстремальные ситуации: Справочник практического психолога / И.Г. Малкина-Пых – М.: Изд-во Эксмо, 2006.– 960 с.

ТРУДОВА МІГРАЦІЯ В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Хлівнюк Т.П.

Кандидат політичних наук, доцент кафедри соціальних теорій

Ломанова К.О.

Студентка 1 курсу магістратури, спеціальності «Соціальна робота»

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

м. Одеса, Україна

Актуальність: полягає в тому, що міграція як суспільний процес набула особливої актуальності в Україні. Пояснюється це, передусім, її глобальними масштабами, особливостями історичного розвитку країни та менталітетом її мешканців.

Мета дослідження. У статті досліджується проблеми трудової міграції серед українського населення.

Немає жодної держави у світі, яка б на різних етапах свого розвитку тією чи іншою мірою не була задіяна у світових міграційних процесах: чи то як країна-донор – постачальник трудових ресурсів, чи то як країна-реципієнт.

Трудова міграція є одним з невід'ємних чинників людської діяльності: завдяки цьому феномену по всьому світу виникли не лише численні етнічні діаспори, а й цілі держави: трудовій міграції завдячують своїм існуванням Сполучені Штати Америки, Канада, десятки інших «переселенських» держав.

Міграція як явище виникло і розвивалось одночасно із самим людством. За різними оцінками сьогодні у світі налічується від 150–175 млн. осіб (понад 3% населення світу), які проживають за межами країн свого походження.

Світовий досвід показує, що переважна більшість трудових мігрантів – це ті особи, які мають мінімальний капітал, достатній для того, щоб здійснити подорож за кордон, оформити відповідні візові та подорожні документи, сплатити за послуги посередників тощо. Це справедливо і стосовно України. Незважаючи на наявність навіть мінімальних фінансових ресурсів, більшість людей, які виїжджають з України з метою працевлаштування за кордоном, – це люди, які не мають стабільного прибутку, що міг би забезпечити гідний рівень прожиткового мінімуму для них самих та їхніх родин на Батьківщині [1].

Найактуальнішою проблемою сучасних міграцій є їх нелегальний характер, який обумовлює незахищеність працюючих мігрантів і призводить до порушення трудових прав. Україна належить до країн із змішаними потоками нелегальних мігрантів: вона виступає як країною виїзду, так і країною прийняття нелегальних мігрантів. Нині число осіб українського походження, які проживають за межами України, за приблизними підрахунками становить від 12-ти до 20-ти мільйонів.

Найбільше закордонних українців проживає в Російській Федерації (за офіційною статистикою – 1,93 млн. осіб, які ідентифікують себе як етнічні українці, згідно з неофіційною статистикою – понад 10 млн. осіб); в Канаді (1 209 085 осіб українського походження); в США (згідно з даними офіційної статистики – 892992 особи, за неофіційною – реальне число представників українського етносу в США понад 1,5 млн. осіб) [2].

Головними причинами можливої еміграції українці назвали пропозицію прибуткової роботи (28%) і збройний конфлікт (27%). Далі йдуть економічні проблеми в країні (19%) і сімейні обставини (18%). Замикають список згадуваних причин можливої еміграції відсутність умов для самореалізації (9%) і політична нестабільність (7%). Третина українців (29%) заявили, що ніякі обставини не змусять назавжди покинути країну.

За таких умов варто визначити такі основні завдання державної політики у галузі виїзної трудової міграції:

1. усунення або мінімізація обставин, що призводять до дискримінаційного, безправного, становища громадян України на ринках праці закордонних країн;
2. пом'якшення соціальних наслідків вилучення значної кількості робочої сили із деяких регіонів України;
3. боротьба з міжнародною злочинністю;
4. створення дійової альтернативи тим обставинам, що спонукають працездатних українців виїжджати до країн, де їх становище на ринках праці є дискримінаційним;
5. здійснення в Україні загальнонаціонального соціологічного дослідження, направлено на встановлення кількості постійно відсутніх громадян і відокремлення цього числа від кількості тих, хто виїздить з короткостроковими візитами, займається бізнесом, пов'язаним із частими перетинами кордону;

6. сприяння проведенню в країнах зосередження української міграції моніторингових досліджень з метою отримання статистичних даних та інформації про динаміку трудової міграції у відповідній країні [1].

Отже, ситуація з міграцією, що склалася в Україні, є критичною. За кордон від'їжджає найактивніше та освічене населення працездатного та відтворювального віку, тому забезпеченість України трудовими ресурсами зменшується. Для запобігання депопуляції нації необхідне негайне втручання уряду та проведення ним грамотних законодавчих, організаційних і господарських заходів. У сфері соціально-демографічної політики – заходів, спрямованих на створення нових робочих місць з гідною заробітною платою і відповідною соціальною захищеністю. Ці заходи повинні сприяти зменшенню числа населення, що емігрує, і повернути, в першу чергу, українських молодих спеціалістів та досвідчених фахівців різних сфер діяльності, які набули досвіду за кордоном.

Література:

1. Малиновська О.А. Україна, Європа, міграція: міграції населення України в умовах розширення ЄС. – К.: Бланк-Прес, 2008. – 171 с.
2. Статистика з основної діяльності Державної міграційної служба України за 1 квартал 2017 р. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://dmsu.gov.ua/statistichni-dani/2945-statystyka>
3. Міграція в Україні. Факти і цифри. Статистика МОМ за 2016 р. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://iom.org.ua/ua/>. - Назва з екрану.
4. Закон України «про зовнішню трудову міграцію» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/761-19>

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У ПІДЛІТКІВ

Хлівнюк Т.П.

кандидат політичних наук, доцент кафедри соціальних теорій

Петрусенко А.

студент 2(4) курсу напрям підготовки «Соціальна робота»

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

м. Одеса, Україна

Проблема формування соціальної компетентності у підлітків є актуальною темою, яка все більше досліджується та обговорюється в наукових колах в останні десятиліття. Це зумовлено тим, що в сучасних умовах розвитку українського суспільства набуває популярності компетентністний підхід в освіті, реалізація принципів якого є важливою умовою для формування та розвитку соціально активної, відповідальної, всебічно розвиненої особистості. Концепція компетентнісного підходу в освіті спрямована на формування людини, здатної до ціннісно-сміслового світоглядного мислення та адаптованої до динамічних життєвих ситуацій.

Процес формування соціальної компетентності особистості тісно пов'язаний з процесом соціалізації. Якщо розглядати соціальну компетентність як реалізовану можливість особистості в удосконаленні соціопростору в цілому